

Още едно движение и Кака-Санъ се прострѣ съ отворена уста, тѣлото ѝ провисна наполовина изъ сандъчето, а ржцетѣ ѝ се отпуснаха, като на куклата на фокусникъ следъ свършването на представлението.

Малкитѣ, сѣнчести гробища, при които издѣхна Кака-Санъ, като-че бѣха предназначени отъ самитѣ небесни духове за погребението ѝ. Затова насъбралитѣ се хора решиха да я погребятъ тукъ и веднага се заловиха да копятъ гробъ. Всички бързаха, защото не имъ се искаше нито да закѣснѣятъ за тържеството, нито да оставятъ нещастната бабичка непогребана, а денътъ изглеждаше, че ще бжде горещъ. Рой отвратителни мухи бѣ започналъ вече да се събира.

Въ половинъ часъ гробътъ бѣше изкопанъ. Изтеглиха мъртвата за раменетѣ изъ сандъчето и я поставиха въ него тъй, както си седѣше приживе, като нѣкоя изсъхнала маймунка, каквито често ловцитѣ намиратъ търкалящи се подъ нѣкое дърво изъ гората.

Тото-Санъ се мжчеше да помогне, искаше да я уреди самъ, но само прѣчеше и всички го блѣснаха безъ милостъ; той въздишаше като малко дете, а изъ неподвижнитѣ му слѣпи очи течеха едри сълзи. Старецътъ пипаше главата на мъртвата, за да се убеди, дали сж я причесали поне добре за оня свѣтъ и искаше бездруго да забодѣ въ коситѣ ѝ дветѣ кокалени игли, преди да я спуснатъ въ гроба...

Жално шумѣха клонетѣ на вѣковнитѣ кедрѣ, — може би това бѣха духоветѣ на прадѣдитѣ на Кака-Санъ, прилетѣли тукъ, за да я посрещнатъ при влизането ѝ въ печалната страна на сѣнкитѣ...